

Maják

Zoe Lansu (2025, 7. A)

Puch zkaženého jídla ho nepříjemně dráždil a převracel mu žaludek. Přesto stál na místě jako přikovaný. Nemohl se hnout. V pozadí myslí mu zběsile tančila myšlenka, ale nedokázal si ji uvědomit. Celá místnost se snažila mu něco vypovědět. Slyšel ji, jak skřípá a neslyšně nařiká. Bouření vln ustalo a v hrobovém tichu k němu dolehl naléhavý šepot: „Pryč!“

Moore trhnul hlavou, ale viděl, že stojí sám v zapáchající místnosti. Maják zeje bez hlídače prázdnotou. Vzpamatoval se, překročil převrácenou židli a vrátil se k Hesperovi se zneklidňující zprávou.

„Je to nešťastné, ale Eilan Mor je nepostradatelný bod a je třeba, aby maják zůstal v provozu,“ zněla kapitánova odpověď.

Moore se nepovažoval za pověřivého člověka. Tajuplnost zmizení jeho předchůdce mu nezabránila v úklidu místnosti a zabydlení. Přesto se nedokázal odpoutat od myšlenky, že ten nepořádek byla poslední stopa – poslední vzpomínka – na zmizelého.

Je pravda, že půl roku samoty, kdy člověk nemá společníka mimo bouření vln a neúprosného větru, zanechá stopu na rozumném uvažování. Moore na to nechtěl myslet.

Unaven celým dnem usnul téměř okamžitě. Ze spánku ho vyrušilo ťukání. Tiše ležel a vyčkával. Po chvilce se klepání zopakovalo. S hlavou stále zahalenou závojem snů se přiblížil k oknu. Tupě hleděl ven, za oknem byla jen nepropustná nicota mlhy. Obrátil se, a vtom zaslechl dětský hlas: „Prosím vás, pane, otevřete!“ To stačilo k tomu, aby se skutečně probudil.

„To není možný, to není možný,“ ujišťoval se. Jak? Obával se vyslovit svou otázku. Neohlédl se a vrátil se do postele. „To se mi jen zdálo,“ přesvědčoval se.

Jenže noční zážitek se opakoval každou noc. Moore se bál noci. Jakmile uslyšel zvláštní zvuky, zacpával si uši a marně se převaloval. Hlasy se střídaly. Někdy to bylo žvatlající dítě, jindy mladá žena či stařec. Někdy jen nesrozumitelné chrčení.

Po pěti měsících náhle přestaly. Nechápal tedy, proč ze sebe nedokázal setřást úzkostlivé tušení, že není sám.

Hlasy vystřídalo absolutní ticho. Zvuk vln nepronikl již přes zdi majáku.

Snažil se nějak zaměstnat. Uklízel místnost znovu a znovu, přerovnával nábytek, pečlivě omýval okna, zamalovával skvrny na zdech. A když už neměl co dělat, alespoň počítal zbývající zásoby.

V noci trpělivě čekal na záhadné hlasy. Ten nepřírozený klid ho ubíjel. Přes den se stíny míhaly po stěnách, ale když se na ně otočil, strnuly.

Paranoidní myšlenky ho provázely všude, kam vkročil. Nebylo úniku. Netrpělivě počítal dny zbývající do výměny. Vyhlížel loď, která ho vysvobodí z toho hrozného místa.

Poslední noc na ostrově nemohl usnout. Až do východu slunce mu bušili na okno a předtím prosebné hlasy křičely: „Otevři! Otevři! Otevři!“ Schoulil se do rohu místnosti a snažil se zacpat si uši, ale nepomáhalo to. Křičel. Řval z plných plic, aby je vytěsnil.

Jakmile se ráno objevila na obzoru spásná loď, rozrazil dveře místnosti a běžel jí naproti. Nikdy neběžel tak, jako teď.